

רביב שלום,

שמחתי מאוד לקבל את תגובתך, ורציתי להתנצל על דברים שנאמרו בלהט המקלדת, אך כפי שאתה יכול להבין, הדברים נוגעים לי עד מאוד, והנושא "בדמי".

חשוב לי מאוד להבהיר מספר נקודות:

בדוברי על נשים העוסקות בזנות התייחסתי לנשים בוגרות ולא לקטינות. כוונתי היתה להתייחס להנחה הרווחת כי רוב הנשים הללו נמצאות שם מתוך בחירה מלאה ומודעת, וביכולתן בכל עת פשוט לבחור לא להיות שם. כאשר הבאתי את הנתונים לגבי גיל הכניסה והגורמים לה, ניסיתי להבהיר כי מסכת החיים של מרבית הנשים האלו הביאה אותן לתוך המצב הזה, הן כמו נשאבו אליו, מתוך חוסר ברירה וחוסר באפשרויות אחרות. טענתי היא כי גם כאשר הן בוגרות ואדוניות לעצמן, קיימים מנגנונים פסיכולוגיים מורכבים המשאירים אותן שם. ולדעתי לא תמצא אף אישה שעוסקת או עסקה בזנות שתאמר שהיא נהנית מכך. אני אשמח לשתף אותך בהבנה של המחקר העדכני לגבי התנהלות חייהן של הנשים, המנגנונים הפסיכולוגיים המופעלים ועוד גורמים סביבתיים ואחרים הפועלים על הנשים, קצרה יריעת המייל לכך, ולכן אשמח לכל מדיום אחר, אם תרצה בכך. בכל מקרה, עבודת המסטר של ענת גור יכולה לספק מבט מקיף ומעניין על נושא זה. ולא, היא לא מבר אילן, אלא מאוניברסיטת תל אביב. ניתן למצוא אותה בכל אוניברסיטה (גור, ע. (2004) חוויות העיסוק בזנות של נשים שעסקו בזנות רחוב בישראל. עבודה לשם קבלת תואר מוסמך, אוניברסיטת תל אביב).

לגבי הנתונים מהשטח - בארץ לא נעשה סקר בהקף רחב בנושא הזנות, אך הנתונים שהבאתי אלו הנתונים הידועים מן העולם המערבי, ואני מוכנה להביא לך מקורות אם תבקש. במסגרת לימודי עבודה סוציאלית באוניברסיטה העברית התוודעתי לתחום מחקר זה, ותאמין לי, אלו הנתונים.

אינני מתימרת לכפות על אף אישה את דעותיי והבנותיי לגבי מצבה. הנושא שהעלית, לגבי טענות של נשים כי הן פחות מושפלות בזנות מאשר במקומות אחרים, ואמירות כגון אלו, הוא מורכב ולא פשוט כפי שהצגת אותו. אני מבססת את השקפתי על עשרות ומאות עדויות של נשים שחוו את התופת (אני לא מגזימה), וכן על עמדה ערכית. ניתן להסביר בכל מיני דרכים אמירות מסוג אלו שהתייחסת אליהן, שוב לא כאן המקום.

בכל מקרה אני, יחד עם חברותיי וחבריי לעמותה ולגישה, טוענת כי יש לפחות **לאפשר** לנשים אלו אלטרנטיבה אמיתית לדרך החיים ההרסנית הזו, ולבנות שירותים שאינם קיימים היום, המושיטים יד לעזרתן. יחד עם זאת, נמשיך בפעולותינו לשינוי התודעה הציבורית עד להבנה כי אכן עומדת לפנינו בעיה חברתית, ולא "מקצוע לגיטימי". מדובר כאן בפגיעה אכזרית בזכויות אדם, ולא "בבחירה חופשית".

לגבי דבריך על ההבדל בין גברים ונשים המועסקים בזנות - בעיני אין שום הבדל. הדבר מאוס באותה המידה. אמת שההתייחסות לרוב הינה לגבי נשים המועסקות בזנות, אך הדבר נובע כמובן מפערים מספריים לא מבוטלים (למרות שבשנים האחרונות הזנות ההומוסקסואלית מתרחבת), ומהנחיתות המובנת של המין הנשי בחברה המודרנית.

וכעת, לגבי טיעונך המערב את המדינה הליברלית, גבולות ההתערבות והחופש האזרחי. אני בטח לא צריכה להזכיר לך כי אבן היסוד של התפיסה הליברלית הקלאסית הינה חופש פעולה מלא לאדם - כל עוד הוא לא פוגע באדם אחר. הזנות הינה הפרה בוטה וכואבת של זכויות האדם. היא כרוכה באלימות קשה, בהשפלה ובחיפצון של בני אנוש. ועוד דבר - האם אתה חושד במדינות סקנדינביות נאורות כי הן "חוצות את הקווים" ולא מאפשרות לאזרחיהן את החופש המגיע להם? לא. הן מאפשרות את החופש המגיע לאותן נשים - לצאת מעולם של כאב, לזכות בהכרה חברתית, ולנסות ולחיות חיים אחרים.

אמת, על המשטרה לאכוף את החוק הקיים ולמנוע סירסור וניהול בתי בושת. אך אין די בכך. על הגברים הנוטלים חלק בתחום זה (חלק משמעותי ביותר) לקחת אחריות על מעשיהם, ולהבין כי לא מדובר ב"מקצוע העתיק בעולם" שתמיד היה ותמיד יהיה, אלא בכלי דיכוי משפיל ואלים, השובר את נפשותיהן של הנשים.

אני מקווה שעניתי על חלק מהדברים שהעלית, שאולי, אולי, זעזעתי במקצת את החומה הבצורה של עמדתך. רביב, לא רבים האנשים שיכולים לראות את המציאות נכוחה. שמסוגלים לשנות את תפיסותיהם הבסיסיות, אשר הינן כה מוטמעות. אולי אתה תהיה ביניהם. הלואי.

סמדר.